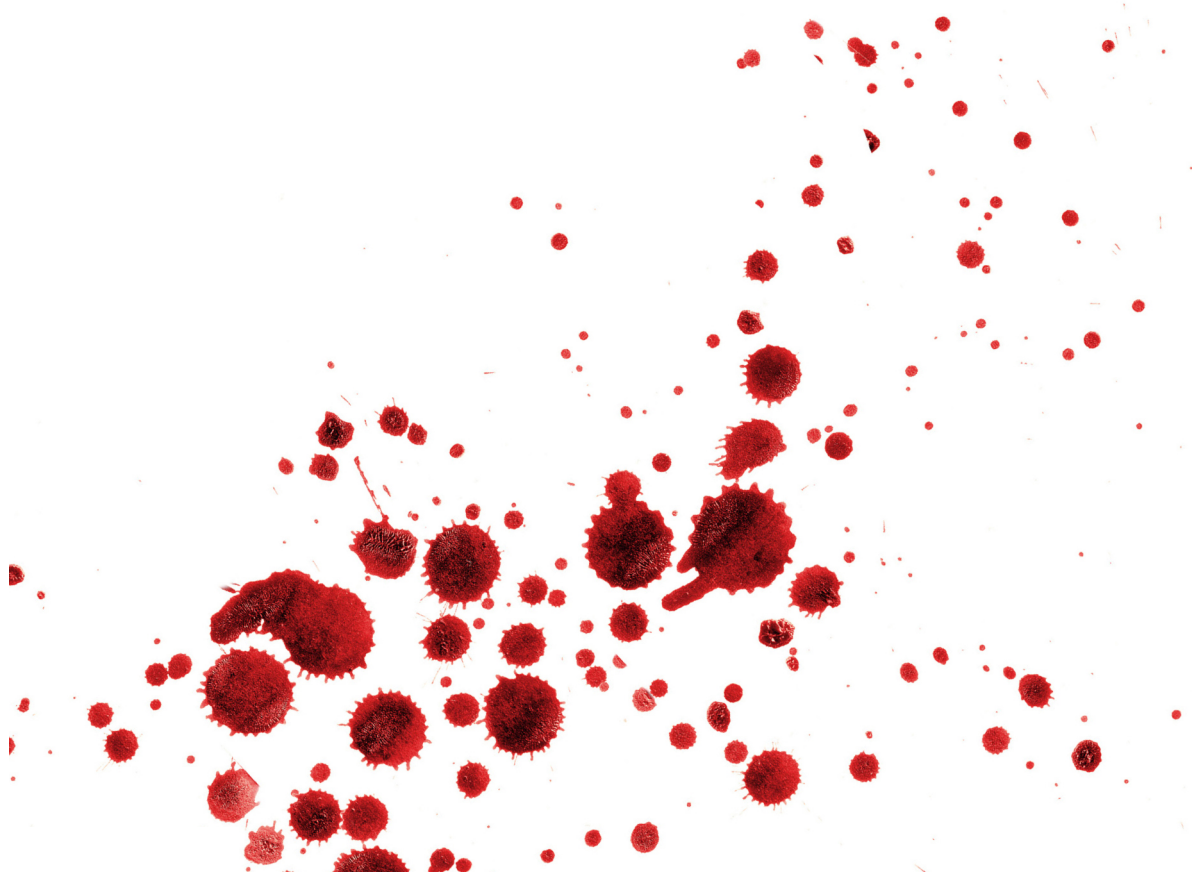

JAN NILSSON

HEMSKHETER

QVILLE, SVENNEBY OCH BOTTNÄ

NÅGRA UTVALDA BROTT BEGÅNGNA
MELLAN ÅREN
1850 OCH 1900
I QVILLE HÄRAD BOHUSLÄN

Källmaterial

10

DRÅP

BEGÅNGET: 1874-11-05

GÄRNINGSMAN: DRÄNGEN CARL JOHAN CARLSSON I FEDJA

Utdrag ur domboken från Qville Häradsrätt. Innehåller alla ingående handlingar i aktuella mål.

Själva protokollsanteckningarna i domboken har vit bakgrund.

Till protokollet bilagda handlingar har grå bakgrund.

Originalhandlingarna kan till vissa delar vara svåra att tyda. Dels kan det bero på bläckfläckar, bortrivet papper eller att inbindningen av domboken gjorts så att ena kanten av en handling blivit "osynlig". Renskrift av texterna har gjorts så långt det är möjligt. Där texten ej kunnat tolkats, har ett frågetecken angetts.

Varje protokoll eller handling inleds med ett id-nr, ex. (v278495.b12480.s2469). Detta nr är ett id som används av företaget ARKIV DIGITAL, när de katalogiserar och lägger ut materialet på internet. Du kan själv, med hjälp av detta id, söka fram aktuellt material på internet, men du måste då prenumerera på tjänsten. En sådan prenumeration kan lösas direkt på ARKIV DIGITALS hemsida.

Dessa rättegångar finns även beskrivna i boken "Hemskheter i Qville, Svenneby och Bottna.

Trevlig läsning

Jan Nilsson, författare

v278255.b7390

(Handlingarna inbundna med små marginaler, så den inbundna sidkanten är i det närmsta oläslig)

1874 den 5 November

No 88

Allm Åklagaren Kronolänsmannen O Johansson företräder och anhåller det han vill företaga ransakning med sadelmakrarbetaren Carl Johan Carlsson under Fedja, hvilken, såsom misstänkt att tidigt på morgonen hafva ihjälslagit minderåriga gossen Olof Hansson från Norra Torp. som vid sagda tid anträffats på egorna till det i Qville socken, invid sidan landsvägen, belägna hemmanet Hede Wernixgården, i häradshäktet inmanats.

Och då HRn med anledning häraf, sedan den tilltalade blifvit af fjerdingssmannen J Benjaminsson från häktet inställd företager målet till behandling, tillkännagifver åklagaren, att som han först för kort sedan, då den tilltalade, som gripits af en åklagarens torpare vid namn Bark, af denna som genast återvände hem, här aflämnades, om vittnet erhöill kunskap och jemväl han varit af sin befattning såsom ? vid Botten, upptagen, varken kunnat anställa någon polisundersökning eller inkalla vare sig Olof Hanssons fader, Hans Andersson i Norra Torp, eller de personer som möjligen hafva någon upplysning att i målet meddela.

På fråga till den anklagade om han medhafves pretsbetyg förete han följande handling:

"Nr 50 Flyttningsbevis Bil A.

? berättade den tilltalade vidare angående ? väsentligare lefnadsomständigheter:

att hans föräldrar, båda numera aflidna, voro sadelmakeriarbetaren Carl Helgesson och h h Anna Stina Eliasdotter på Fedja; att han tillbragte sin barndom hos föräldrarna och der under af fadren, som behandlade honom mycket illa och ofta svårt misshandlade honom, lärde dennes yrke;

att han, som endast kort tid gått i skola, blef vid 16 års ålder uti Qville församlings kyrka första gången delaktig af Herrans Heliga Nattvard;

att han sedan vid föräldrarnas timade fränfalle lemnade hemmet under de sednare åren lifnärt sig genom sadelmakeriarbete, som han erhöillit på olika ställen inom orten och deribland äfven hos åklagaren ? dennes boställe Qville, hvarest, enligt hvad åklagaren uppgifver, men den tilltalade säger sig icke ihågkomma, Olof Hansson var anställd såsom vallhjon;

att anledningen hvarföre den tilltalade uttog ofvanstående flyttningsbevis var det att ämnade sig till Norge för att söka arbete, för hvilket ändamål han jemväl begaf sig å väg, ehuru han icke kom längre än till Strömstad, hvarifrån han för några dagar sedan, af orsak som han icke kan erinra sig, återvände till hemorten hvar han nu i et par dagar vistats dels hos Carl Andreasson vid Hede och dels på Qville Länsmansboställe men att han icke kan närmare uppgifva, huru han tillbragt dessa dagar, än att han igår eftermiddag träffade på det förra stället i afsigt att tillbringa natten, hvilket dock var honom omöjligt, emedan "det var för varmt", hvarföre han istället gaf sig ut och ströfvade omkring tidigt på morgonen, då han inställde sig på Qville för att af åklagaren efterhöra arbete, hvilket han dock icke erhöill; tilläggande den tilltalade att han, som kan läsa men icke skriva, aldrig förr varit för brott anklagad.

Tillspord, om han idag på morgonen ihjälslagit Olof Hansson, erkänner den tilltalade, - hvilken under det föregående visat sig särdeles slö och ett par ? anhållit om vatten, hvilket han ? begärighet druckit, - att han idag på morgonen emellan Wernix Hede och Qville dödat en "obekant gosse", och berättade den tilltalade om förloppet dervid:

att då han begaf sig från Länsmansbostället, huru dags minns han inte, - sammanträffade han i närheten af deremellan och Wernix Hede belägna ?kåsberget med "några pojkar", hvilka ville ta på honom;

att han med anledning härför ock för att freda sig medelst en krökt eldgafel, en s k "karekrok" hvilken han tagit från Carl Andreasson på Hede, tilldelade den ena af dem, som han tyckte "så störst och mäktigast ut", ett slag i hufvud med den påföljd att denne föll omkull; ock han efter en stund försökte resa sig upp, gaf den tilltalade honom med samma tillhygge ännu ett slag i hufvudet; hvarpå den slagne icke visade vidare tecken till lif.

Sedan åklagaren upplyst, att då liket anträffades, fanns derpå lagde trenne större stenar, och den tilltalade med anledning häraf tillsports om och af hvad orsak han ditlagt dem, uppgifver han såsom orsak härtill "att han fruktade, det den döde skulle stå upp och ånyo ta på honom".

På fråga de öfrige "pojkar" voro och om, utom dem, några andra personer voro tillstädes, svarar de tilltalade, att han icke kände de förre och att "Gud sjelf nog var tillstädes".

Om hvad, som tilldrog sig under brottets föröfvande och häktningen, hvilken verkställdes på Länsmansbostadens gård, säger den tilltalade sig icke kunna afgifva någon berättelse, emedan han ej kunde "sansa" något till följe deraf, att han ständigt var förföljd af en "massa pojkar, dels stora dels små, hvilka sprutade vatten på honom så att det kom en ström". Dock erinrar han sig, att det föreföll honom besynnerligt, då han på nyss uppgifna stället af ? häktades.

Det upplyses i nämnden, att den tilltalade under de sednare åren varit mycket begifven på starka drycker hvilken uppgift vit-sordades af åklagaren med tillägg att han, som i 13 år varit bekant med den tilltalade dervid ? att, sedan han supit i flere ? , han de närmast följande varit övergörlig, hvarföre åklagaren anser det möjligt, att han föröfvat brottet under inflytande af det

rus, hvarmed han synbarligen ännu var nehäftad, då han tidigt idag om morgonen inställde sig hos åklagaren med begäran om arbete.

Häraf invänder den tilltalade, att han visserligen förr supit mycket, men att han "nu blifvit bättre", och att han icke smakat brännvin ? i Strömstad för 3 eller 4 dagar sedan. Dock erhöll han i natt någonstade i Qville "ett glas hvitt ? sockerdricka", hvilket han, på fråga om det äfven till smaken liknade brännvin, uppgifver "smakade bra och hade den verkan, att han blef yr i hufvudet".

Åklagaren anhåller om rådruum för att komma i tillfälle att, efter verkställd polisundersökning, sin talan vidare utreda och styrka. Och finnes det i anledning häraf och på det ? på domhafvandens föranstaltande att vederbörande provincialläkare verkställda obduktion å Olof Hanssons lik, om hvars förvarande å lämplighet ? för sådant ändamål åklagaren ? att ombesörja, - dödsorsaken måtte kunna med visshet utrönas, skäligt utsätta målet till fortsatt handläggning tisdagen den 26 dennes kl 11 f m, under föreläggande för åklagaren att ej mindre sjelf tillstädeskomma än äfven till hafva inkallat Olof Hanssons fader Hans Andersson i Norra Torp, för att höras, huruvida han hade någof yrkande att i målet framställa; skola den tilltalade, som nu införpassas till Kronohäktet i Uddevalla, då genom vederbörande fängbevakning skall inställas. Afträdes. Afföres.

v278255.b7420

No 88 BilA.

Nr 50 Flyttningsbevis

Sadelmakaren Carl Johan Carlsson

under Fedja

född år 1851 - femtioett - 30/1 i Qville förs:g af detta härad

är till äktenskap ledig e.u.

Har haft skyddskoppor

Läser innantill försvarligt

Kristendomskunskap någorlunda

Ej bevistat förhören ordentligt, men förhörd idag

Är admitterad til H H Nattvard, som han

dock ej på flera år begått.

Eger till frejden medborgerligt förtroende

Afflyttad till Fredrikstads församling af Norge

Betygas Qville församling af Göteborgs och Bohuslän

den 23 oktober 1874 - sjuttiofyra.

J V Thuresson

v Pl

1874 den 26 November**No 90****Forts från No 88**

Jemlikt HRns beslut den 5te dennes upptagas till fortsatt handläggning det under No 88 härofvän i domboken antecknade målet innefattande ransakning med häktade sadelmakeriarbetaren Carl Johan Carlsson under Fedja, af Kronolänsmannen O Johansson, å tjenstens vägnar, tilltalad för dråp å minderåriga gossen Olof Hansson från Norra Torp; och anmäla sig härvid åklagaren och Olof Hanssons fader, Hans Andersson i Norra Torp, den sednare såsom målsegare, hvarjemte den tilltalade inställes från Kronohäktet i Uddevalla genom fänggevaldigern J P Pettersson.

Sedan protokollet från förra rättegångstillfället blifvit uppläst och lemnadt utan anmärkning, anmäler domhufvanden att provincialläkaren Herr Doktor Lindvall, som på grund af förordnande från K. Befhde i länet verkställt obduktion å Olof Hanssons lik, jemte skrifvelse den 23 dennes öfversänt det vid förrättningen förda protokoll med derå grundade utlåtande, hvilka sednare handlingar jemväl uppläsas och lyda sålunda:

År 1874 den 16 November bil B.**Attest****Wid obduktion af bil C.**

Härefter inlemnar åklagaren detta pretsbetyg:

Prestbetyg för häktade bil D.

Hvaremot åklagaren icke medhafver polisprotokollet emedan detta vid obduktionstillfället lemnats till Doktor Lindvall hvilken lofvat låta detsamma medfölja då han till domhufvanden öfversände obduktionsprotokollet, men anser åklagaren emedlertid den saknade handlingens innehåll, hvilket förutom utlåtandet angående likets tillstånd endast utgjorts af vittnesberättelse angående den tilltalades uppförande närmast före dråpet kunna utrönas.

På fråga till den anklagade, om han vidhåller sin uppgift, att den ihjälslagne gossen var för honom obekant, genmäler han, att han under vistelsen i fängelset hvarest "hans hufvud blifvit bättre", erinrar sig att denne var Olof Hansson från Gökällan under Norra Torp, och uppgifver den tilltala vidare, att han vid denna hågkomst blef mycket ledsen emedan de alltid varit goda vänner. Målsegaren vitsordade det goda förhållandet emellan den tilltalade och sonen, berättade att denna 10 år gammal, sedan ett par månader före sin död var anställd såsom vallhjon hos åklagaren på hans boställe Qville, sent på onsdags afton eller den 4de dennes frisk och glad kom till målsegarens torp Gökällan på ett tillfälligt besök; och att han, som qvarstannade öfver natten, redan en quart öfver 6 påföljande morgon lemnade hemmet, hvilket är beläget 1/8 mil från det ställe hvarest han sedermera påträffades för att begifva sig till Qville, dit han uppgaf sig hafva mycket bråttom, emedan kreaturen skulle tidigt utsläppas; och förklarade målsegaren vidare, det han yrkar att den tilltalade, såsom varande sonens baneman, måtte icke allenast drabbas af det "svåraste straff som i lag finnes", utan jemväl förpligtas att med 75 rdr rmt godtgöra målsegaren för den förlust, honom sonens död tillskyndats.

Jemväl åklagaren uppgifver, att den tilltalade å den dräpne ?

Med anledning af uppgiften i obduktionsprotokollet, att likets venstra lillfinger befunnits på snedden var "liksom tvärt afklippt", spörjde Rätten den tilltalade, om han icke vid brottets föröfvande jemväl använde något annat tillhygge med skarp kant, men försäkrade den tilltalade sig icke hafva annat vapen än den förut nämnda "karekroken", hvilken han tilldelade den dräpne med 2ne slag och båda dessa i hufvudet. Uppmanad att fullständigt redogöra för hvad och huru han tillbragte de närmast före dråpets förflutna ?, berättar den tilltalade, efter frågor från domstolen:

att han, såsom han tror, sent på Söndags afton, den 1 dennes, lemnade Strömstad hvarest han besökt en derstädes boende sväger vid namn ? Andersson och i dennes sällskap å krogen förtärt brännvin, - och begaf sig i väg till Fredrikstad i Norge.

att han, sedan han gått en stund i uppgifna riktningen, fann det vara omöjligt att under det rådande mörkret fortsätta å den för honom okända vägen vägen, hvarföre han vände om och åter begaf sig mot hemmet, d v s Wernix Hede, hvarest han efter att hafva tillryggelagt 5 a 6 mil utan att derunder hafva erhållit annat till lifs än ett glas "sådant der hvitt, sockerdricka", hvilket lemnades honom af en handlande vid namn Johan uti dennes ? mellan Hede och Anrås gästgifvaregård ? Bergslycke egor belägna handelslägenhet Fläcken som hade den varkan, att han blef "yr i hufvudet", inträffade sent påföljande afton;

att han vid framkomsten till Wernix Hede, hvarest han, innan han begaf sig på väg till Norge, arbetat å åklagare som egde en del i hemmanet, ej ville gå in till dennes derstädes boende klerkska, Mathilda Remahl, hos hvilken han förut haft sin bostad utan begaf sig i stället åter ut på vandring hvarunder han deremellan och Qville sammanträffade med en mängd "svarta pojkar", hvilka rusade på honom, lade sig på hans bröst, fattade honom om strupen och refvo sönder hans rock

att han, sedan han lyckats befria sig från "pojarna", hvilka dock fortfarande förföljde honom, ställde sina steg till Qville Prestgård, under förhoppning att åtminstone der få vara ifred, hvilket dock icke blef händelsen, ty, då han sökte att inkomma i drängkammaren derstädes, blef han handlost utkastad från den dit lednade höga stentrappan, hvarefter han antastades av nattvakten, som bortdref honom och till och med sköt efter honom.

Sedan åklagaren tillkännagifvit att uppgiften om tilldragelsen i Prestgården öfverensstämde med den berättelse presten Holmqvists folk härom meddelat åklagaren, berättar den tilltalade vidare:

att han ifrån sistnämnda ställe gick tillbaka till Wernixhede, hvarest han hos bemålde Mathilda Remahl förtärde några potäter, den enda föda han njutit, sedan han lemnade Strömstad.

att han emellan kl 7 och 8 Tisdags morgon återvände till Prestgården, medan han under det förra besöket derstädes förlorat icke

allenast sin påhufda rock och väst, hvilka ? fråntagits honom af en person "med horn på knäna", utan även en påse innehållande en annan rock och ett par stöflar af hvilka förstnämnda plagg han der ? återfann, hvarefter han ånyo begaf sig ut på ströftåg och anlände på e m denna dag till det 1/4 mil derifrån belägna hemmanet Grimslätt, hvarest han i Emanuel Olssons stuga tillbragte natten, utan att dock kunna sofva till följd af den forvarande svåra hufvudvärken.

att han påföljande morgon, sedan han på Grimslätt sammanträffat med meromnämnda Mathilda Remahl aflägsnade sig derifrån och anlände på e m, efter att ? hafva ströfvat omkring i marken, vid Carl Andreassons bostad i Wernix Hede, hvarest han han undfägnades med mat samt jemväl erhöill en bädd, i hvilken han lade sig, men den han snart lemnade, då han icke heller der lyckades få en blund i sina ögon, hvarföre han medtog "karekroken" för att med densamma försvara sig emot honom allt emellanåt förföljande "pojkarne";

och att han, sedan han en stund på natten varit inne hos Mathilda Remahl, hvar han dock icke "uthärdade emedan det värkte och brände derinne", åter begaf sig ut och tillbragte det återstående af natten under kringströfvande i den närmaste trakten.

Angående orsaken till dråpet och förloppet dervid är den tilltalades berättelse öfverensstämmande med den vid förra rättegångstillfället derom afgifna; tilläggande den tilltalande, att han en stund efter dråpet återvände till Carl Andreassons bostad, der han återlemnade "karkroken", hvarefter och sedan han ånyo gått uppåt landsvägen där han häktades i närheten af dråpstället.

Åklagaren erinras, att detta är beläget tätt invid den plats å häradsvägen, hvarest denna mötes af den ifrån det på ett par bösshållsafstånd belägna Wernix Hede ledande utfartsvägen, och icke såsom förra gången uppgafs invid ?åsberget, som ligger närmare Qville.

Widare andrager åklagaren, att den tilltalade vid ungefär samma tid och ställe som dråpet skedde, ville öfverfalla Johan Axelson i Ön, som åkte vägen framåt till Fjellbacka, men att denne räddade sig genom att fly undan. Den tilltalade ? anledningen hvarför han anföll Johan Axelsson var den, att han önskade få åka med honom för att derigenom komma undan "pojkarne".

Åklagaren anhåller om vittnesförhör med Mathilda Remahl och Carl Andreasson i Wernix Hede, hans Hansson i Kamtorp, Varl Hansson Back i Qville, Johan Axelsson i Öhn, Carolina Torén i Torphagen under Torp och Carl Johannesson Wallin under sistomnämnda hemman; och då jäfsanmärkning icke förefinnes, få vittnena, hvilka samtliga befunnos tillstädes, få de företräda och aflägga vittneseden, varupå de, erinrade om dess vikt och medförande förbindelser samt hörde särskilda företräden berätta:

1. Mathilda Remahl: Wt, som natten den 4 sistl oktober varit såsom klerkska anställd på Åklagarens hemman i Wernix Hede, men derförut en tid sammanbott med den tilltalade uti det nära derintill belägna soldattorpet Torpestugan, kan intyga att denne derunder var mycket begifven på starka drycker och, när han ? tillfälle, brukade suppa ett par dagar å rad, hvarefter hans rus, under hvilket han var våldsam och oregerlig, vanligtvis räckte ett helt dygn, men att han vid nyktra tillfällen var ordentlig och stillsam. Den 3 dennes i dagningen väckte vittnet vid det att någon bultade på fönstret till vittnets bostad på Wernix Hede, och sedan dörren af vittnet öppnats, varseblef vt den tilltalade stående utanför i ett högst utblottat tillstånd, han hade nemligen icke annat på sig än byxor och skjorta. Då vt uppmanade honom att komma in vägrade han detta och aflägsnade sig åter, men sedan vittnet uppmanat honom och, under upprepande af sin uppmaning, fattade honom vid handen, medföljde han utan motstånd in i stugan, hvarefter vt gaf honom någon föda, hvilket han med begärlighet förtärde. På fråga hvad han gjort utaf sina öfriga kläder, svarade han, att dessa under natten blifvit honom fråntagna uti Pretgården af en person, "som hade horn på knäna" och hvilken han kallade "Skam". Sedan han ätit aflägsnade han sig åter, under uppgift att han skulle, gå till Prestgården för att söka reda på det förlorade, hvarefter vt icke återsåg honom förr än påföljande morgon, då vt hos Olof Emanuel Olsson på Grimslätt, dit vt i ett ärende begifvit sig, fick höra, att den tilltalade i ett oredigt tillstånd vistades uppe i bergen; och sedan Olsson uppmanat vittnet att gå bort och försöka få den tilltalade med sig hem, men vt förklarar sig icke våga detta samt Olsson, med anledning af vittnets uppmaning att taga fatt på den tilltalade och skaffa honom till fattigvårds föreståndaren, gått ut, återkom efter en stund, medhafvande den tilltalade, hvilken då visade sig foglig, hvarefter han af Olsson erhöill mat och kaffe. Wt, som härefter aflägsnade sig, hörde sedan icke af den taltalade, förr än kl 11 på aftonen, då vt äfvensom en med vt sammanboende qvinna, vid namn Beata Olsdotter väcktes deraf att han med något tillhygge bultade på fönstret, med anhållan att få komma in. Sedan ljus blifvit tändt och Olsdotter öppnat dörren kom han in, medhafvande en "karekrok", hvilken han uppgaf sig hafva fått hos Carl Andreasson, och gick direkt fram till bordet, hvarest han tog en der liggande bok "Schartaus katekes", hvilken, sedan han deri bläddrat en stund, han åter lade ifrån den under förklaring att han i stället ville hafva Luthers Lilla Katekes, medan den förra "icke dugde". Då han likväl icke genast erhöill den begärda boken, blef han ond och började att slå omkring sig med "karekroken", under yttrande, att han skulle "kriga med smådjeflarna". Såväl vt som Olsdotter skyndade ut ? förskräckelsen ? en minderårig gosse som den sednare hade i sin vård, och begåfvo sig till Carl Andreasson för att söka skydd. Då vt efter att hos denne hafva tillbragt natten, återigen återvände hem, varseblef vittnet den tilltalade springa omkring ? på vägen och den åker gossens sedermera anträffades.

Uppläst och vidkändt

2. Carl Andreasson: Onsdagen den 4 i denna månad omkring kl 4 på e m inkom den tilltalade , med hvilken vt visserligen förut sammanträffat men ej var närmare bekant, i ett oredigt tillstånd i vts bostad, utan att uppgifva anledningen till sitt besök, hvarvid vt, som varseblef att han saknade skodon, frågade honom om det icke vore kallt att gå barfota denna årstid, och sedan han härtill svarat nej, samt vt med anledning deraf invändt, att den tilltalade då måste hafva kallt blod i sina ådror, svarade han tvärt: ja, och aflägsnade sig, synbarligen misslynt. På erinran af sin hustru att den tilltalade säkerligen önskat mat, gick vt genast ut efter honom och erbjöd honom sådan, hvartill han tackade men följde dock icke genast med in utan gick först ett

stycke uppåt vägen. Efter en stund kom han dock in och förtärde då, sittande vid ett invid det åt vägen vettande fönstret stående bord, med stor matlust den för honom framställda födan. Emedan vt varseblef, att han härunder ofta tittade ut genom fönstret, frågade vt honom, om han såg efter något och jakande han härtill utan att uppgifva, hvem det var. Sedan han ätit lemnade han sin plats vid bordet och satte sig nere vid dörren men sprang efter en stund ut i förstugan och blickade utåt vägen, hvarefter han återtog sin förra plats vid dörren, hvilka sednare rörelser upprepades flera gånger. Då vts arbetare kommo in för att äta sin aftonvard, erinrade den tilltalade vt om det honom gifna löftet att erhålla mat, och, huru han nyss bekommit sådan, anmodade vt honom att spisa tillsammans med folket, hvilket han med begärlighet gjorde. Sedan han härefter aflägsnat sig å en kort stund, anhöll han vid återkomsten att få en bok att läsa uti, hvarpå vt lemnade honom en vanlig bibel, men sedan han tittat uti den, förklarade han sig icke förstå innehållet, han begärde istället att få låna Luthers Katekes, hvilken han erhöll. Äfven denna bok lade han stax ifrån sig och gick ånyo ut men kom efter en stund tillbaka och begärde att få låna ett par skor. Vt förklarade sig icke kunna villfara hans begäran, framtog han ur en västfickan ett 25 öres och ett öresstycke, hvilka han visade vt, under yttrande: "här skall Calle få se på sin skylt". I ändamål att rikta hans uppmärksamhet på något annat, frågade vt honom efter hans ålder, hvilken fråga han besvarade genom att lemna sitt flyttningsbevis, med yttrande "här har jag en annan skylt". Sedan han återfått beviset, tillade han: "I hvilket län äro vi? Jag vet ej om det är Sverige eller Norge". Wt, anseende det icke löna mödan att under hans orediga sinnestillstånd vidare samtala med honom, uppmanade honom att gå hem och lägga sig, hvilket han dock förklarade sig icke vilja, hvarföre vt i stället erbjöd honom att få ligga kvar hos vt öfver natten, ocj sedan han tackat härför och en bädd åt honom blifvit iordningställd gick han samtidigt med vt och det öfriga husfolket till sängs. Då vt vid midnattstiden väcktes deraf att när förestående vt och Olsdotter kommo in vts stuga, varseblef vt att den tilltalade försvunnit samt att jemväl den förut vid kakelugnen stående "karekroken" - hvilken, omkring 1 1/2 fot lång, utgjorde öfre delen af en vanlig eldgaffel, - var borta. När vt åtföljd af Olsdotter strax härefter begaf sig till hennes på några famnars afstånd belägna bostad för att derifrån afhemta det kvarlemnade barnet, påträffade vt derutanför den tilltalade, som frågade "om det var folk som kom", och sedan vt härtill jakat samt jemväl erhållit verkligt svar på sin fråga, hvem den spörjande var, hotade vt honom med stryk, om han vidare störde folkets nattro; med anledning hvaraf han aflägsnade sig, under upprepande af ett bibelspråk. Wt tyckte att den tilltalades beteende då, liksom under hela aftonen, var "besynnerligt". Kl 7 på Thorsdagsmorgonen varseblef vt, som då ännu icke förnummit något om ?, den tilltalade springa fram och åter omkring den plats der liket påträffades, sväfvande "karekroken", och hörde vt honom derjemte skrika "liksom han anförde trupper". ? han hörmed fortfarit omkring 1 timma, hvarunder vt jemväl såg honom sysselsatt med att doppa karekroken i vatten och sedan stryka den i sanden, kom springande in i vts bostad, hvar-est vt och husfolket då voro samlade kring frukostbordet, dit han ? fram ock, fattande soldaten Hedén om nacken, vred hans ansigte mot sitt, under uppmaning att se honom i ögonen, men då vt erinrade den tilltalade, att han hade goda ?, släppte han taget om Hedéns hufvud. På fråga från vt, om han "varit i krig" på morgonen svarade den tilltalade: "Ja, det har jag varit; jag har stridt med den stora draken, medan han ej ville gifva sig under de ceremonialiska lagarna, men det tvingade jag honom". Efter detta aflägsnade sig den tilltalade men kom dock strax åter hvarvid han, under yttrande: "Se det är mitt svärd" kastade "karekroken" från sig, och då vts hustru dervid anmärkte, att det ju vare hennes eldgaffel, genmälde den tilltalade "Ja det kan hända, men nu kan den gerna ligga här, ty nu har jag gjort den grann". Härunder inkom förutnämnda Olsdotter och sedan hon berättat att en åklagarens dräng samt gästgifvaren Johan Andersson i Qville kommo gående på häradsvägen, antagligen i afsigt att söka reda på den tilltalade, samt vt med anledning häraf gått ut för att meddela dem, hvar den tilltalade vore, och träffade dem stående vid liket, kom den tilltalade äfven dit, men då han tillfrågades, om han icke vore dråparen, svarade han nej, under betydande, att han icke ville göra en sparf förnär. Wt begaf sig härefter till ordningsmannen, Olof Olausson i Kamstorp, af hvilken den tilltalade som emedlertid kvarstannade vid liket, bevakad af de af vt nyss uppgifne personerna häktades, tilläggande vt, att den tilltalade icke gjorde något försök att undkomma. På anledning från åklagaren uppgifver vt vidare, att liket låg framstupa och hade 3ne stora stenar på ryggen. Uppläst och vidkändt.

På frågor som domhafvande med anledning af nästförestående vittnesmål gör den tilltalade, genmäter denne: att anledningen, hvarföre han vid besöket hos vt på Onsdags e m ofta blickade uppåt vägen, var den, att han såg efter "pojarna"; att han med yttrandet om de "ceremonialiska lagarna" menade, att, då hade med "så styggt" folk att göra, han icke behöfde lyda lagen; att "karekroken" visserligen var blodig, då han rengjorde densamma, att detta icke var orsaken till åtgärden, utan eldgaffelns sotiga utseende, hvilket "liksom allt svart, han sett en stor förskräckelse, sedan "pojarna" började förfölja honom"; och att, då han nekade till brottet, icke visste, hvad han sade.

3. Hans Hansson: att vt icke kan lemna annan upplysning i målet än vt emellan kl 7 och 8 på morgonen den dag brottet föröfvades, på afstånd såg en person gå fram och tillbaka på häradsvägen ofvanför nästförestående vts åbyggnader, och då denne jemväl med hög röst uppläste en vers ur testamentet, trodde sig vt igenkänna den tilltalade röst. Wt kunde dock icke med bestämdhet urskilja, att det var han. Uppläst och vidkändt.

4. Carl Hansson Back: att vt, som på f m samma dag dråpet skedde kört den tilltalade ifrån Qville gästgifvaregård dit han vid häktningstillfället blifvit till häradshäktet vid Rabbalhede, under uppehållet på gästgifvaregården hvarest vt bevakade honom medan åklagarens dräng iordningsställde åkdonet, tyckte sig märka så väl af den tilltalades beteende som ock deraf, att det "luktade såsom brännvin" om honom, att han var berusad och då vt med anledning häraf frågade honom, om han fått brännvin

svarade han, "det han icke fått något sådant sedan igår, då han fick en sup af Olle på Grimslätt". Under vägen till Rabbalshede, liksom under inställelsen på gästgifvaregården, gjorde den tilltalade, som icke på något sätt var fängslad, intet försök att undkomma. Vid ett tillfälle under resan bad den tilltalade vt se på den mängd "pojkar" som förföljde honom, hvarföre vt och vände sig om utan att dock kunna upptäcka en enda person; tilläggande vt att den tilltalade under vägen med spott aftvättade blod, som han hade på enatummen.

Uppläst och vidkändt.

På fråga från domhufvanden uppgifver den tilltalade, att den dryck han fick på Grimslätt, och hvilken på Onsdagsmorgon gafs honom uti en kopp icke var brännvin, utan af samma slag, som han fick på Fläcken, och just den, som han vid förra rättegångstillfället uppgaf sig hafva fått "någon städes i Qville".

5. Johan Axelsson: Då vt den 5te dennes kl omkring 7 på morgonen kom åkande ifrån sitt hem i Öhn nedåt Fjellbacka varseblef vt redan på afstånd, hurusom den tilltalade under skrik rusade omkring på vägen ofvanför förutbemälda Carl Andreassons åbyggnader; och sedan vt hunnit fram till platsen, kom den tilltalade, som syntes blodig i ansigtet och hade en sten i den ena och en afbruten eldgaffel i den andra handen, emot vt och, höjande den hand, i hvilken han hade stenen; sade sig vilja döda vt; men, sedan vt bett honom att ej göra vt illa, ? vt att "för Jesu skull hjälpa" honom. Wt, som var uppskrämd och därför fortsatte sin väg, tog dock icke reda på till hvad ändamål den tilltalade behöfde vts hjälp.

Uppläst ovh vidkändt.

Förnekande att han ville göra vt något ondt, uppgifver den tilltalade, att hans till vt framställda begäran syftade att blifva befriad från "pojkarne".

6. Carolina Torén: Under de intill innevarande års vår sistförflutna åren har den tilltalade vid de tider då han saknat arbete bott hos vt och vts man, soldaten Christian Torén, på Torpehagen under Norra Torp, och iakttagit, som då han var nykter, visade sig vara alldeles oförarglig, så ofta, han kunde komma öfver brännvin, omåttligt förtärde sådant och då knappast ville smaka någon mat; ? att han under ruset, hvilket kunde fortvara ett helt dygn efter det brännvinsförtäringens slut, var oreglerlig och öfverhopade vt med oqvädingsord; men att han, åtkommen till besinning, och sedan han frågat vt, om han under ruset varit elak mot vt, och vt härtill jakat, bad vt om ursäkt därför, under tillkännagifvande, att hans okristliga uppförande vore en följd deraf att hans hufvud, hvilket fadren under den tid han vistades hos honom, illa misshandlat med "syklofvan" (d v s ett instrument af trä, hvarmed sadelmakare fasthåller det läder hvarpå de arbeta), genombrännvinet blef "så fördärfvadt, att han icke visste till sig". Vid sådana tillfällen som det sistomvittnade plägade den tilltalade jemväl anmoda vt att, om vt märkte att han hade brännvin, taga det ifrån honom; men då vt med anledning häraf under sitl Påskhelg, då den tilltalade hemkom rusig, medhafvande brännvin, samt deraf supit under hela påskdagen, på aftonen undangömt det kvarvarande, började han på natten högljudt jemra sig, dervid yttrande, att han doge, om han icke finge mera brännvin, hvarföre vt fann sig föranlåten att gifva honom det återstående, hvilket han och med begärlighet förtärde. Sedan den tilltalade påföljande morgon lemnat vts bostad, har vt icke hört af honom förr än natten mellan den 4 och 5 dennes, då vt kl 3 å 4 på morgonen väcktes deraf, att en person uppgaf höga nödrop från den på kort afstånd från vts bostad befintliga häradsvägen; sedan vt, som trodde, att någon vägfarande kört omkull och skadad sig, uppmanat sin man att gå ut och hjälpa den nödställda, samt makarna härvid tillsammans begifvit sig ut igen hörde de vid de derpåföljande nödropen den tilltalades röst, med anledning hvarför mannen, under yttrande: "det är ju bara den galna sadelmakaren, som är ute och för oljud", befälde vt att åter följa sig in, oaktadt vt, som under den tid, den tilltalade vistades hos makarne, "bäst kunde på makt med honom", bad att få gå bort och försöka att få honom in; tilläggande vt, att mannen fruktade, det den tilltalade skulle göra vt något ondt, och att makarne, som, inkomna, åter gingo till hvila och insomnade, ej vidare förnummos något af honom.

Uppläst och vidkändt.

7. Carl Johansson Wallin: att vt, som bor invid allmänna vägen i närheten af Hede Wernixgården, natten emellan Onsdagen den 4 och Thursdagen den 5 innevarande månad vaknade dervid att den tilltalade, hvars skrik vt kände väl igen, sprang utanför och uppgaf höga jemmerrop; att, då vt påföljande morgon ungefär kl 7 var på väg till nämnda hemman, varseblef vt den tilltalade springa af och an på vägen och åkrarna i närheten af det ställe, hvarest Olof Hanssons döda kropp sedermera anträffades, derunder ropande: "kom och hjälp mig", men att vt, som trodde att den tilltalade icke var klok och med anledning deraf icke vågade närma sig honom, på en gångstig skyndade sig undan; att vt omkring en timme härefter på utfartsvägen emellan Wernix Hede och häradsvägenåkande, ånyo mötte den tilltalade hvarvid denne, under yttrande: "den som har pengar får slippa fram", uppmanade vt att stanna; och att, då vt förklarade sig icke hafva några sådana, den tilltalade genmälte: "jag är nu i stort behov, hvarföre det vore godt om det regnade manna från himmelen"; tilläggande vt att den tilltalade, då vt körde vidare, uppmanade vt att icke köra åt ett visst håll dervid seende åt det ställe, der dråpet begicks, emedan han hade en "präss" ligande derstädes.

Uppläst och vidkändt.

Det antecknas att trakten omkring dråpstället är skoglös å öppen.

Åtspord, hvad han menade med sitt omvittnade yttrande, säger den tilltalade, att han hade ett par gamla byxor liggande på åkern, men kan icke förklara af hvad anledning han liknadedessa vid en "präss".

Samtliga vittnen äska ersättning för inställelsebesväret under uppgifvande att vara boende, Mathilda Remahl, Carl Andreasson och Hans Hansson 5/6 mil, Back 3/4 mil, Carolina Torén och Wallin 1 mil samt Johan Axelsson 1/2 mil från tingsstället och

tillsäges dem, det HRn skall, då slutligt utslag i målet meddelas, yttra sig öfver deras ersättningsanspråk. Nämnden intygar att den tilltalade under den tid, han arbetade åt fadren, af honom ofta misshandlades. Emedan åklagaren, oaktadt ifråga anmaningar, icke lyckats påträffa några personer, som var närvarande då den tilltalade begick brottet, samt vidare utredning i målet därför icke ? kunna erhållas, öfverlemnar åklagaren detsamma till pröfning, med yrkande om ansvar å den tilltalade efter lag. Jemväl målsegaren, upprepar sina förut framställda yrkanden, lemna målet till afgörande. Äfven den tilltalade säger sig icke hafva något vidare att andraga, än det han bedyrar dels att han, då dråpet skedde, "icke visste till sig", och dels att han icke smakat brännvin, sedan det uppgifna besöket i Strömstad. Efter enskild öfverläggning meddelar Hr detta

Beslut

Enär den tilltalade uppgifvit, det han vid ifrågavarande brotts begående varit i saknad af förståndets bruk, samt ? i följd häraf, jemlikt föreskrifter i Kongl Brefvet den 9 Mars och Svea HofRätts universal den 12 April 1826, åligger att, sedan genom domhufvandens försorg läkares betyg om den tilltalades sinnesbskaffenhet blifvit informeradt och jemte ransakningshandlingarna till Sundhetskollegium öfverlemnadt, afvakta sistnämndas myndighets utlåtande, innan beslut meddelas; varder i afvaktan derå målet uppskjutet till framdeles utsättande dag då åklagaren och målsegaren hafva att, på kallelse sig härstädes åter infinna sig, vid äfventyr att saken ändock afgöres, hvarjemte den tilltalade, hvilken nu till Kronohäktet i Uddevalla återförpassas, på requisition af domhufvanden då skall af vederbörande fängbevakning här ånyo inställas. Afträda. Afföres.

v278255.b7430

DB No 90 Bil B

År 1874 den 16 November förrättades uppå anmodan af Konungens Befallningshafvare öfver Göteborg och Bohus Län Rättsmedicinsk besigtning och liköppning af vallgossen Olof Hanssons från Norra Torp i Qville socken döda kropp. Förrättningen verkställdes af undertecknad på en loge å hemmanet Hede Wernixgården i närvaro af Kronolänsmannen O Johansson, som förde protokollet, samt fjerdingssmannen Andreas Eliasson i Öhn och Ordningssmannen Olof Olausson i Kamstorp, hvilka alla intygade likets identitet. Lufttemperaturen har under de sednaste veckorna vexlat mellan +10 gr och -3 gr C.

Species facti:

Af polisrapporten inhämtas hufvudsakligen: att ifrågavarande tioårige gosse, som hade anställning såsom vallhjon hos Kronolänsmannen Johansson i Qville, onsdagen den 4 i denna månad gifvit sig på besök hos sina föräldrar i grannskapet boende, samt att följande morgon återfunnits död vid allmänna vägen på hemmanet Wernix Hedes ägor; där hufvudskålen befanns krossad samt äfven af skador funns å kroppen förmodades ha blifvit mördad.

Yttre besigtning:

Liket, som förvarats i en kista på Hede Wernixgårdens loge, upptogs, lades på en dörr och befanns iködt en skjorta. Det hade en längd af 125 Centimeter och har tämligen gott hull. Någon ledstyfhet finnes i nedre extremiteternas ledgångar. Huden är blek utom endast för likblånen. Hufvudet, ansigtet och händerna äro betäckta med intorkat blod och smuts. På hufvudet finnes ett tolf Centimeter långt och 6 Centim. bredt, gapande sår, sträckande sig från hjessan i rigtning med pilsömnen nedemot nackknölen, ?ränderna krossade och bloddränkta, hufvudskålsbenen ligga krossade med flera ben i såret, i hvars botten man ser hjernhinnan blottad. Till höger om detta stora sår, finnes ett annat 5 Centim. långt och 2 centim. bredt, slamssår med oregelbundna, krossade hudränder och i botten en spricka i hufvudskålsbenet, som står i sammanbindning med det stora såret, bakom högra örat finnes likaledes ett krossadt sår af en nagels storlek. Ögonen halföppna, vid näs och munöppningar intet att anmärka, i venstra hörselgången synes litet blod. Tänderna hopbitna, tungan ligger emot underkäkens framtänder. Venstra lillfingret är på midten i någo sned riktning liksom tvärt afklippt med blodgenomdränkt såryta. Den afklippta delen af fingret återfinnes tillsammans med en blodig hårlock vid liket. Vid yttre könsdelarna intet att anmärka. Kring rumpöppningen finnes några exkrementer. För öfrigt intet spår till yttre våld.

Inre besigtning:

Vid hufvudsvålens uppdissekering finnes hela dess bakre hälft dels sårad och sönderkrossad, dels blodgenomdränkt; och delvis finnes i densamma, äfven utådradt, lefradt blod. Större delen af hufvudskålens bakre hält är krossad i flere större och mindre fragment, hvilka återfinnas i såret. Hårda hjernhinnan är i botten af såret något blodgenomdränkt och till en del söndertrasad, men hjernmassan är ingen ? blottad. Långa blodledaren tom. På hela hjernans yta finnas svart lefradt blod. Hjernmassan måttligt blodprickig; Ingenstans finnes i densamma utådradt blod. I sidokamrarna finnes något litet ljusröd klar vätska. Ädernäten bleka. På ytan af hjernans undre sida finnes äfven ? blodlager. Sidoblodledarne tomma. Från det stora såret i bakhufvudet sträcker sig en spricka genom högra delen af bakhufvudbenet / Os oecipites / nära intill det yttre bakhufvudshålet. För öfrigt synas inga skador på hufvudskålens ben.

Bröstkaviteten, hals och strupen:

Under huden å halsen finnes intet anmärkningsvärdt. Lungorna äro båda framtill nedtill genomgamla, men låsa samman ? fästade vid bröstväggen och mellangärdet; De sammanfalla vid bröstkorgens ?, äro svartblå till färgen, öfver ? och knistrar vid

genomsnitt, som äro mycket blodfattiga. Luftstrupens hinna blek.

Hjertat:

Hjertsäcken innehåller ett par skedar klar, ljusröd vätska. Hjertat af normal storlek. I dess håligheter finnes hvarken blod ej heller lefrar af blod eller ?. Valvler och mynningar friska.

Matstrupen tom med blek slemhinna.

Tungbenet helt och oskadadt.

Bukhålan:

Innehåller några matskedar klar. Ljusröd vätska. Nätet, som innehåller föga fett, ligger uppskjutet mot trakten af den tvärgående groftarmen. Tarmarna hopfallan. Magsäcken innehåller vid pass femton kubiktum vällingtjock, grå vätska med uppslammade bitar liknande potatis. Dess slemhinna blek, blodfattig och oskadad. Tarmarna innehåller i sina öfriga delar en ringa mängd tunnflytande innehåll, i tarmkanalens nedre del finnes deremot en något större mängd af grötformiga exkrementmassor, tarmkanalens slemhinna öfver allt blek och blodfattig. Lefvern, som har en ljust nötbrun färg, är mycket blodfattig. Mjelten, som har en ljusröd färg och temligen lös consistens, är likaledes blodfattig. Njurarna innehåller äfven ganska ringa mängd blod, men är för öfrigt friska. Urinblåsan innehåller några matskedar utin. För öfrigt intet att anmärka.

Sålunda befunnit, sanningsenligt dikteradt, uppläst och justeradt intygas

ex officio

J W Lindwall

Provincialläkare

Att alla caviteter blifvit öppnade samt protokollerat under tiden af obduktionen dikteradt intyga

O Johansson

Kronolänsman

Andreas Eliasson

Öhn

v278255.b7460

DB No 88 Bil C.

Attest

Wid obduktion af Olof Hanssons döda kropp har hufvudsakligen anmärkts: ett större och några mindre sår med blodgenomdränkta och krossade kanter intagande större delen af hufvudets bakre ? hvarjemte hufvudskålsbenen i motsvarande utsträckning befunnits krossade i flere större och mindre fragmenter, så att hårda hjernhinnan blifvid blottad i temligen stor utsträckning samt utådrat blod funnits såväl under hufvudsvålen som hårda hjernhinnan motsvarande det större såret var förutom anmärkts en betydlig blodfattigdom kroppens fleste delar; på grund häraf får jag ? att ifrågavarande svåra skador på bakhufvudet blifvit af annan person med något trubbigt tillhygge, hvars beskaffenhet föröfrigt af sårens utseende icke kan bestämmas, Olof Hansson under ? tillfogade samt att dessa skador förorsakats döden, hvilket icke allenast på aflagd embets Ed intygas, utan äfven med denna eds förpligtelse: "Så sant mig Gud hjälpte till lif och själ" bekräftas. Uddevalla, Qvistrum Sandklef den 21ste November 1874.

J W Lindwall

Prov. Läkare

v278255.b7420

No 90 Bil D

Prestbetyg för häktade Carl Johan Carlsson, som utflyttat från under Fedja till Fredrikstad i Norge d. 23/10 1874.

Lefnadsomständigheter före ankomsten till fängelset:

Född år 1851 - femtioett - Jan 30 under hemmanet Lunna i Qville socken och härad af Göteborgs och Bohus Län.

Sadelmakaren Carl Helgesson och dess hustru Anna Christina Eliasdotter voro hans föräldrar, men äro nu aflidna, fadern 1870 och modern 1863, båda då under Fedja i Qville socken.

Uppväxt i hemmet och öfvat faderns yrke, först såsom deltagare, sedan på egen hand.

Begick Herrans nattvard 1sta gången 11 Sönd e. Tref. 1867 i Qville kyrka och sedanst derstädes den 1 Okt 1871.

Är icke gift. Närmare anförvanter hans, mig veterligen, icke, sedan ? broder i år aflidit.

Warit senast uppförd i Qville sockens mantalslängd.

Har icke tillförne varit häktad eller verterligen för brott tilltalad.

Qville Prestgård den 24 November 1874.

J V Thuresson

v. Pastor l.

Protokoll, hållet vid urtima ting med Qville härad uti tingshuset vid Rabbalshede den 18 Februari 1875.

Domhufvande: undertecknad, häradshöfding i orten.
 Nämnd: Häradshövdingen P J Johansson i Ödsmål
 Nämndeännen: L Sörqvist i Dromålseröd
 Carl Simonsson i Bodeland
 Andreas Johansson i Dale
 Lars Johannesson i Svenneby
 Alexander Svennungsson i Bottna
 förre nämndemannen Andreas Eriksson i Ödsmål

No 2

Har HRn anhängiga ransakningsmålet ang Sadelmakeriarbetaren Carl Johan Carlsson under Fedja, häktad och af Kronolänsmannen O Johansson tilltalad för dråp, hade enligt beslut vid H T den 26 Nov sistlidet år, Nr 90 i domboken, blifvit till framdeles utstående dag uppskjutet för inhemtande af vederbörandes yttrande om den tilltalades sinnesbeskaffenhet vid åtalade gerningens begående; och sedan ransakningsprotokollen för nämnde dag samt den 5 i förberörde månad blifvit den 3 Decem-ber afhända till läkare vid Kronohäktet i Uddevalla Herr Med. Dokt och Ridd af K N O O E Åhlström och hans infordrade yttrande i frågan inkommit den 6 Januari, öfverskickades dessa jemte ransakningshandlingarna till Kongl Sundhetskollégium den 11 Januari med anmodan om utlåtande i ämnet, hvarefter domhufvanden den 6 innevarande månad fått mottaga Kongl Kollegii utlåtande jemte de remitterande handlingarna.

Ransakningen återföretagande har härefter blifvit utsatt till innevarande dag kl 12 på dagen och arrestanten hit requirerad, hvarjemte åklagaren blifvit om tinget underrättad för på honom ankommande åtgärder.

Vid målets påropande å utsamma timma anmäla sig ånyo Länsm O Johansson såsom allmän åklagare samt Hans Andersson i Norra Torp i egenskap af målsegare och inställes tilltalade Carl Johan Carlsson af vaktkonstapeln S A Bergendal.

Protokollet vid sista ransakningstillfället uppläses till justering, hvarunder den tilltalade anmäler att han icke på annat sätt vet hvem den dräpne varit, än att detta, sedan den tilltalade blifvit häktad, uppgifvit för honom af några ibland dem som haft vård om honom före första förhöret inför domstolen.

Nämnden finner den tilltalades utseende röja en högre grad af slöhet än vid de föregående ransakningstillfällena.

Kongl Sundhetskollégii utlåtande är af detta innehåll:

"Till domhufvande etc Bil A

Åklagaren öfverlemnar målet under yrkande af den påföljd som med lag mås öfverensstämma.

Målsegaren ingifver ett så lydande anförande:

"Till Qville Vållofliga etc Bil B

Efter enskild öfverläggning afkunnar H Rn detta

Utslag

Genom ransakningen är styrkt att tillt Carl Johan Carlsson Thorsdagen den 5 November sistlidet år på morgonen, då mind-eråriga gossen Olof Hansson från Norra Torp händelsevis af honom träffats ute på egorna till hemmanet Hede Wernixgården, derstädes öfverfallit och med en s.k. karekrok tilldelat honom så våldsamma slag på hufvudet att hufvudskålsbenen på hufvu-dets bakre kant krossats i flera stycken och hårda hjernhinnan blifvit blottad till temligen stor utsträckning samt blod utådradt under hufvudsvålen och hårda hjernhinnan, äfvensom att Olof Hansson af denna misshandel genast ljutit döden;

men ehuru Carl Johan Carlsson härigenom förvunnen är att hafva tagit Olof Hansson af daga.

dock som, enl Kongl Sundhetskollégii efter anmodan afgifna utlåtande, Carl Johan Carlsson vid gerningens föröfvande varit till följd af fyllerigalenskap (delirium tremens) beröfvat förståndets bruk och förmågan att sina handlingar fritt bestämma och deras följder bedöma;

alltså och med stöd af 5 kap 3§ S L förklarar HRn honom strafflös för det begångna dråpet;

hvarjemte han frikallas från målsegarens ersättningsanspråk;

men som Carl Johan Carlsson befunnits vara för allmänna säkerheten vådlig, så öfverlemar HRn honom till vidare förordnande af Kongl Befde i länet, under afbidan hvarå han kommer att förvaras uti Kronohäktet i Uddevalla dir han åter förpassas.

Vid denna utgång af målet skall af allmänna medel gäldas såväl kostnader för obduktionen å Olof Hanssons lik med det samma, som efter vederbörlig granskning af läkarens afgifvande räkning må varda fortställd, skall ock till följandebesvärade vittnen för skjuts och dagförspillan härefter utfärdade belopp:

Mathilda Remahl i Wernix Hede:

skjuts för 1 2/3 mil		2, 26
traktamente	0, 50	Kr 2,76
Carl Andreasson i Wernix Hede - lika		Kr 2,76
Carl Hansson i Kamstorp lika		Kr 2,76
Carl Hansson Back i Qville		
skjuts för 1 1/2 mil	1, 89	
traktamente	0, 50	Kr 2,39

Carolina Torin under Torp: 2 1/2 mil	2, 52	
traktamente	0, 50	Kr 3,02
Carl Johansson Wallin u Torp lika med den sistnämnda	3,02	

hvaremot Johan Axelsson i Öhn, såsom icke hafvande 1 mil från tingsstället ej kan tillerkännas någon ersättning.

Den som icke nöjes åt utslaget har att deri söka ändring innan kl 12 å 30 dagar härefter, denna månad, eller i anseende till infallande helgedag å Måndagen den 22 instundande Mars; der om Carl Johan Carlsson vill sig besvära, får han erhålla tillträde vid anmälan hos tillsyningsmannen öfver Kronohäktet, inom nyssnämnda tid ingifvas till Kon Befallningshafvare i länet.

Afföres. Afträda

Som ofvan
På Häradsrättens vägnar
L Norin

v278256.b2780

KONGL.

SUNDHETS KOLLEGIUM

Inkom d 6 Febr 1875

Bil A No 2

Till Domhafvanden i Qville Härad.

Uti skrifvelse den 9 innevarande månad hafven I öfverlemnad häradsrättens protokoll rörande häktade och för dråp tilltalade Sadelmakariarbetaren Carl Johan Carlsson, med begäran, det Kongl Sundhets Collegium måtte afgifva utlåtande öfver den tilltalades sinnesbeskaffenhet vid gerningens begående.

Af ransakningshandlingarnas innehåll har Kongl Collegium med hufvudsakligt afseende på det begärda utlåtandet inhemtat: att Carlsson, som är född den 30 Januari 1851, vistats i föräldrahemmet tills fadrens 1871 timade död, och derunder i yrket biträdt fadren, hvilken varit sträng och ofta misshandlat honom; att Carlsson sedermera på egen hand utöfvat sadelmakeriyrket i hemorten till sistlidne höst, då han uttog prestbetyg för att afflytta till Norge, dit han äfven varit på väg, men vändt åter; att han enligt egen uppgift i sällskap med sin svåger förtärt brännvin, men under den långa återvägen till hemmet deremot icke fått annat till lifs än ett glas sådant der hvitt sockerdricka, hvarefter han blef yr i hufvudet, att han efter ankomsten til egendomen Wernix Hede, der han förut arbetat, ej velat gå in i den bostad han förut begagnat, utan ströfvat omkring i trakten, hvarunder han sammanträffat med en mängd svarta pojkar, hvilka rusade på honom, lade sig på hans häst, fattade honom om strupen och refvo sönder hans rock; att han, som efter återkomsten till orten besökt flera bekanta ställen, der han erhållit mat och varit erbjuden nattherberge, utan att få någon sömn eller ro, med en hos C. Andersson på Hede tagen s. k. "karekrok" tisdagen den 5 sistlidne November tidigt på morgonen, i afsigt att freda sig ifrån de förföljande svarta pojkarna, tilldelat en den han tyckte såg störst och farligast ut, ett slag i hufvudet med den påföljd att denne föll omkull och då han försökte att resa sig, ytterligare ett slag, hvarpå den slagne ej visat tecken till lif; att den tilltalade först uppgifvit att den dödade varit för honom obekant, men vid nytt förhör genmält det han under vistelsen i fängelset, der hans hufvud blifvit bättre, erinrat sig, att den döde varit gossen Olof Hansson från Gökälkan, med hvilken han ständigt lefvat på vänskaplig fot, hvarför han vid hågkomsten häraf blifvit mycket ledsen öfver hvad som händt; att enligt flere vittnens uppgift den tilltalade under sin föregående lefnad varit ytterst begifven på brännvin, hvaraf han tidtals utan att knappast smaka någon mat, förtärt omåttligt, samt att han under ruset, som kunde fortvara ett helt dygn efter det brännvinsförtäringen tagit slut, varit oregeligt och vildsint, men sedan han kommit till sans ångrat sig under tillkännagifvande, det hans oskickliga uppförande vore en följd deraf att hans hufvud hvilket fadren misshandlat, genom brännvinet blef så förderfvadt, att han icke visste till sig; att han de närmaste dagarna före dråpet ströfvat omkring utan ro eller sömn, hvarunder han haft syner och sinnesförvillelser, såsom att en person med horn på knäna frångått honom hans kläder, att han krigat med små djeflar, kommenderat trupper, sett svarta pojkar, stridit med den stora draken o.s.v.; att Provincialläkaren och Riddaren Doctor O E Åhlström, som derjemte upplyser det Carlsson under beväringsmötena, dem han åren 1873 och 1874 bevistat som beväringsyngling, varit för sinnessjukdom afpolleterad till sjukhus, i fängelset undersökt den tilltalade och dervid ej funnit något annat abnormt å hans kropp än tvenne stora ärr i hufvudet, hvaraf ett är förenadt med uppdrifning af underliggande ben, hvilka ärr förmodas härleda sig från i ungdomen undergången misshandling, hvaremot hans själsförmögenheter uppgifvas tidtals vara slöa och förvirrade, hvadan Doctor Åhlström antager att Carlsson lider af sinnessjukdom /förryckhet/; samt att Doctor Åhlström slutligen uti afgifven attest intygat: att Carlsson vid föröfvandet af dråpet å gossen Olof Hansson säkerligen varit angripen af fyllerigalenskap och att, under inflytelsen af densamma, hans förutvarande sinnessjukdom kommit till utbrott, hvadan han icke kunnat fritt bedöma sin brottsliga handling.

Efter öfvervägande af ransakningshandlingarnas innehåll får Kongl Sundhets Collegium det utlåtande afgifva, att Carl Johan Carlsson vid föröfvandet af det åtalade brottet till följd af fyllerigalenskap /Delirium tremens/ varit beröfvad förståndets bruk och förmågan att sina handlingar fritt bestämma och derad följder bedöma, samt att hans föregående lefnadsförhållanden, jemförde med hans ådagalagda tillstånd under vistandet i fängelset, gifva skälig anledning till den förmodan att Carlsson är för allmänna säkerheten vådlig. De remitterande handlingarna återställas härhos.

Stockholm den 18 Januari 1875.

N J Berlin

O J Wallin

Edv Edholm

A Kullberg

Carl Edling

Bil B Nr 2

Till Qville Wälloflige Härras Rätt

Skriftligt anförande Till Pruteköidt i målitt emällan under Täcknade Carl Johan Carlsson som är Till tallad för mård ock mis handell Som min Lilla Gosse Olof Hansson under Torp På På morgonen den 5 Sistl November begaf sig från Sin faders Hemvistt för att gå till Härskapitt i Qville att Skötta sin Tjenst, ock när han kom på vägen i Wärnix Hede äggör mötte gossen denna mördarren ock Slog Honnom i Hjäll på 2 slag Sedan jorrde försöck att begrafva Likett så som man vill begrafva en Orm Hvilket Skede mäd 3 större stennar Jag så som fader för barnitt och målsägare får inför Wälloflige Härras Rätten yrka och påstå att mörrdaren måste Dömmas Till Lifstid fäsning för skolle Han Släppa på fri fod är dätt Troligen att Han för dublar ett sådantt Brått; Jag får yrka att på Hans Egen ärkänelsse måste fällas äfter Lagens Skarppa näpst, för i Samhällit här på ostten är dätt en Wådellig parson Att Släppa på fri fott när han Ej kunde gå för bi ett Litte barn ved en ålder af 10 år 24 dagar ålder ock för öfvritt Hafver han ärkänttt att ingen olägenhett varför att Emällan döm väcktt, ju Svårrare måste dätt varra att jenast dödda Sin godda mäd broder mäd fritt uppsått, att så måste brottitt anses så som i Svårrare beskafvenhet Skolle Härras Rätten icke finna Själl att dömma äftter mitt yrkande, Så får jag påsttå att dän Till Tallade måste förvarras i något Häcktte Ty han är Ej värd dän ädel? freden mer

jag yrkar om är Sättning för Rötttegången för minna stora Sorjer och besvär i denna Sack mäd 75 Kro samt anhåller om dell af Prottekållitt

Wörnasfullt i Norra Torp den 16/2 1875

Hans Andersson